

VIER DAGEN
ONDER DE ROOVERS

DOOR

P. VERGERS

HARDEWIJK

H. A. BERENDS.

Prijs 10 Ct 25 Expl. f. 2,25. 100 Expl. f. 6,50.

VIER DAGEN

ONDER DE

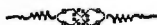
ROOVERS.

Een verhaal voor Jongelieden

vrij naar 't Fransch

DOOR

P. VERGERS.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

„Tot aan mijn dood toe, zal ik het oogenblik zegenen, dat wreede roovers mij aan mijne moeder ontscheurden, mij in boeien sloegen en mij naar hunne geheime verblijven in de rotsen voerden, want daar in dien roovers- en moordenaarskuil leerde ik Jezus als mijn Verlosser kennen, en ofschoon met het lichaam aan de kluisters geboeid, was nogtans mijne ziel vrij van de straf en van de heerschappij der zonden geworden, was ik vrij gekomen uit de macht van den grooten verleider, die een menschenmoorder is van den beginne af.

Verwondert het u wellicht, mijn lezer, dat een man onder de roovers mij op de eeuwigheid wees, verneem dan mijne geschiedenis.

Reeds in mijn vroege jeugd verloor ik mijn vader. Mijne moeder beminde mij als den appel harer oogen. Zij had een hartstochtelijke liefde voor mij, een liefde die zich veelal in zwakheid openbaarde, omdat hare toegevendheid jegens mij al te groot was. Ik werd een ijdel jong mensch, die een zeer gunstig denkbeeld van mijn eigen persoon had. Immers te Eton had ik mijne voorbereiding ontvangen voor de hoogeschool van Oxford; als zestienjarig jongeling had ik talrijke prijzen behaald, mijne makers beminden mij en achten mij hoog om mijne bekwaamheden. Kon het dan wel anders of eene hooge betrekking stond mij te wachten, wanneer ik al mijne studiën volbracht had. Zoo fluisterde mijne ijdelheid mij in en mijne moeder, trotsch op mij, liet mij toe, dat ik in huis eenig gezag voerde. Ook zij zag in mij een persoon van gewicht. Die goede moeder, helaas! zij dwaalde. Zij zag het later wel, dat zij met mij gehandeld had als een onhandig ruiter met een weerbarstig paard; dat zij den teugel ontijdig had losgelaten en toen zij hem wilde vasthouden, was het te laat.

Meen echter niet, mijn jonge lezer, dat ik mijne moeder bedroefde met een ongebonden levenswijze, met ruwe

uitspattingen, of dat ik haar niet liefhad. Integendeel ik beminde haar teeder en zou voor haar den dood ondergaan hebben, maar weet ge wat mijne zonde was? Ik stelde mij boven haar, ik moest de eerste persoon zijn, ik moest in alles mijn zin hebben. Dit kwam, omdat ik hoogmoedig, ijdel was; dat ik veel te hoog van mijzelfen dacht, niet bedenkende, dat wij zondige menschen kinderen in niets anders te roemen hebben, dan in de barmhertigheid van God, die ons in Zijne lankmoedigheid draagt.

Na volbrachte studie te Eton stond ik dan op het punt naar de hoogeschool te vertrekken, maar alvorens daar heen te gaan, wilde ik Italië zien, en mijne moeder, ofschoon eene zwakke vrouw, was bereid de reis met mij te ondernemen. Wij verlieten alzoo Engeland, het land onzer geboorte en kwamen goed en wel te Napels. Langen duur had ik hier niet. Nu ging de reis naar Staïti over een smallen, woesten en steenachtigen weg, voortgesleept in een rijtuig bespannen met twee magere paarden. Het was mijne goede moeder aan te zien, dat het hortende en stootende voertuig haar hinder deed, maar ik deed als bemerkte ik het niet, omdat ik te Staïti wilde wezen. Ik snauwde den koetsier wel toe, maar de man kon toch niet helpen, dat de weg slecht was en hij niet harder kon doorrijden.

Van tijd tot tijd loosde mijne moeder een diepen zucht gevolgd door jammerklachten, waarop ik geen acht gaf. „Zullen wij nimmer te Staïti komen?” sprak zij eindelijk; „vraag er eens den koetsier naar.”

„Waarschijnlijk tegen den avond” was diens antwoord.

„Is hier dan niet een rustplaats waar wij even kunnen vertoeven?” vroeg ik op norschen, hoogmoedigen toon, want ik verbeeldde mij, dat een Italiaan beneden een Engelschman, vooral dat een koetsier al heel ver beneden mij stond.

„Jawel, signor,” was 't antwoord en hij wees met zijn zweep naar een vervallen gebouw op den top van een rotsachtigen heuvel.

Wij reden er heen en weldra hield het rijtuig voor de deur der herberg stil. Wij stegen uit. Een jong Italiaan, die veel op een landlooper geleek, wilde mijne

moeder behulpzaam zijn, doch ik stootte hem op een ruwe wijze ter zijde. De waard geleidde ons naar binnen en wees ons een somber vertrekje, waar allerlei voorwerpen door elkander lagen: oude zakken, takkossen, lederen wijnzakken enz.

Het stuursche uitzicht van den waard en dit morsige vertrek stemden ons weinig tot vroolijkheid, maar spoedig ging de verdrietelijkheid mijner moeder tot angst over, toen de dienstmaagd, welke ons eenige spijzen opdischte een gesprek met ons aanknoopte, waarin zij niet onduidelijk te kennen gaf, dat verder reizen zeer gevaarlijk kon zijn, naardien de gevreesde Matteo, het hoofd eener rooversbende, zich in de omstreken ophield en menigeen vermoord en beroofd had. Nog heden morgen, zeide zij, is hier een detachement soldaten doorgetrokken, dat een der roovers, den zoon van Matteo, met de handen op den rug gebonden, naar Reggio gebracht heeft, waar hij zeker wel opgehangen zal worden.

In hetzelfde oogenblik ontstond er buiten eenig gedruisch. Eenige menschen schaarden zich om den jongen Italiaan, die zich gereed maakte om op de gitaar te spelen. Welluidend klonk zijne stem bij de muziek, zóó welluidend, dat wij er ons door aangetrokken gevoelden.

Wat hij zong? De verveling der gevangenen en den dorst naar de vrijheid.

„Vreemd onderwerp, dat hij bezingt; wie is die zanger?” sprak mijne moeder.

„Ja, Raphaël weet wel wat hij bezingt,” zei de dienstmaagd.

„Is hij dan in de gevangenis geweest?”

„Mogelijk wel.”

Dit antwoord deed mijne moeder onrustig worden. Ik had immers dien Italiaan in mijne verwaandheid ruw van mij afgestooten?

„Wat doet hij voor den kost?” vroeg ik.

„Rafaël doet veel zaken. Hij verzorgt de zieken; hij kent allerlei kruiden, die de wonden genezen; hij weet ook de koortsen te verdrijven, maar hoe hij aan die kennis komt weet niemand; mijnheer de pastoor ook niet. Maar ik weet wel zeker, dat hij Matteo ook kent.”

Dit laatste was genoeg, om mijne moeder doodsbleek te doen worden, maar ook ik was alles behalve op mijn gemak. Toch wilde ik mij groot houden, alsof geen vrees in mij woonde. Mijne moeder kon niet verder eten van schrik; zij vond den toestand, waarin wij geplaatst waren, zeer gevaarlijk. „Ik heb geen lust van nacht te reizen,” sprak zij. „Ik wil mij niet blootstellen om in de handen van de roovers te vallen.”

„Begrijpt gij dan niet,” hernam ik, heftig op de tafel slaande, „dat wij hier in grooter gevaar zijn, dan op den weg waar de troepen des konings zijn? Hebt gij nooit hooren spreken van ledikanten, die zoodanig ingericht zijn, dat het bovenste gedeelte naar beneden valt, om de reizigers te laten stikken? Ik blijf niet hier.” Dit zeggende stond ik op, om den koetsier te bevelen in te spannen.

„Ach,” hoorde ik mijne moeder zeggen, toen ik weêr binnentrad, „ach, waarom heb ik Napels verlaten? Waarom heb ik geen macht mijn zoon weêrstand te bieden? Zoodra ik in mijn land terug ben, zal niemand in staat zijn, mij er ooit weêr uit te krijgen.”

Ik kreeg werkelijk medelijden met mijne goede moeder, maar ik begreep, dat hier te blijven, ten eenenmale veel gevaarlijker was.

De koetsier scheen niet veel zin in vertrekken te hebben. Nogmaals moest ik hem aansporen haast te maken, of hij zou zijne goede fooi verloopen. Deze bedreiging hielp. Bezig zijnde met inspannen, kwam de Italiaansche zanger tot mij en zeide: „Vertrek niet.” In plaats van deze woorden in dank aan te nemen, zag ik met verachting op hem neder. Hij was immers maar een straatmuzikant. Eindelijk was het rijtuig voorgebracht en stonden wij gereed in te stappen, toen de muzikant nogmaals op ons afkwam en zachtjes in onze taal, in 't Engelsch, fluisterde: „Vertrekt niet.” Mijne moeder wilde terug, doch ik duwde haar het rijtuig in en wij reden voort.

„Ik wil niet vertrekken” sprak mijne moeder, „ik vertrouw dien jongeling; hij heeft een goedaardig uitzicht; hij kan geen roover zijn.”

„En ik wil vertrekken,” gaf ik ten antwoord, „hij is

een schelm, die een gezicht zet als een lam, maar een wolf is in schaapskleeren."

Mijne moeder sprak geen woord meer, maar begon te weenen. Toen werd het mij week om het hart en een stem in mijn binnenste zeide: „Het is niet de eerste maal, dat gij uwe moeder verdriet aandoet. Is dat haar heure zorgen en angsten beloonen, die zij in uw laatste ziekte uitstond, toen zij meende u door den dood te zullen verliezen? Voor de hoeveelste maal is het nu, dat gij den eerbied, aan uwe moeder verschuldigd, uit het oog verliest?"

Mijne wroegingen brachten mij voor een oogenblik op het denkbeeld het rijtuig naar de herberg te laten terugkeeren, maar de weg was te moeilijk om terug te gaan; de nauwe weg veroorloofde geen omwending van het rijtuig, wij moesten dus voort.

Mijne moeder weende nu niet meer, maar zij was misnoegd, zóo misnoegd, dat zij geen woord tot mij sprak. Dit griefde mij.

't Was intusschen donker geworden. De koetsier deed zijne paarden stilstaan en stak de lantaarns aan. Het flikkerende licht der lantaarns gaf aan de rotsen en struiken de gedaanten van schrikgestalten. Mijne moeder meende in elk voorwerp een struikroover in dreigende houding te zien. Ook ik was niet op mijn gemak. 't Was een voorgevoel van 't geen gebeuren zou, want op eens werden wij verschrikt door 't knallen van gewerschoten. De koetsier gaf een gil van ontzetting en deed zijn paarden stilstaan. In een oogenblik waren wij omringd door een zestal kerels met ruwe aangezichten. Een van hen rukte het rijtuig open, sleurde mijne moeder er uit en ontnam haar alles wat zij van waarde bij zich had, haar horloge en al hare sieraden. Ik meende mijne moeder te verdedigen, maar wat vermocht ik tegen zoo-veel mannen. Een slag, mij toegebracht, deed mij ook begrijpen dat alle tegenstand nutteloos zou zijn.

De rooverhoofdman, Matteo, van de anderen onderscheiden door zijn gouden halsketting, een man met een allerwoest uitzicht, naderde en sprak mijne moeder aan: „Gij weet misschien, dat mijn zoon in de handen der

soldaten gevallen is; hij is een gevangene; hij zal veroordeeld en gestraft worden. Maar ik wil niet, dat hij veroordeeld worde. Ik weet gij zijt rijk, gij zult veel geld kunnen geven en met geld kan men alles verkrijgen. Gij gaat naar Staïti, om de vrijheid mijns zoons te bewerken, en tot zoo lang is uw zoon mijn gevangene. Ik geef u drie dagen tijd en is dan mijn zoon niet tot mij teruggekeerd". Toen liet hij een scherp geslepen dolk zien, die ons deed sidderen.

„Hier Enrico," zoo ging hij voort, „gij zult zorg voor dezen knaap dragen. Zijn ontkomen, zal uw hoofd kosten."

Enrico trad voor. Hij had een zonderlinge gelijkenis met den straatzanger Raphaël.

„Hoofdman, gij vergt het ondoenlijke van deze vrouw" sprak hij. „Gij geeft haar slechts drie dagen tijd, die is te kort, om te doen wat gij van haar verlangt."

„Gij hebt gelijk. Nu zeven dagen dan, maar langer ook niet. En nu voort."

Mijne moeder gaf een gil, want zij werd naar het rijtuig gesleurd. „O, mijn kind, scheur mij niet van mijn kind!" kreet zij in wanhoop, maar de bulderende stem van den hoofdman schreeuwde: „voort! voort!" en de koetsier, gedwongen den bok te beklimmen, legde de zweep op de paarden. Weldra verdwenen de lantaarns van het rijtuig in het bosch, allens werd mijne moeder meer en meer van mij verwijderd maar ik was midden onder de roovers, bevreesd wat mijn lot zou wezen, maar ook met de wroeging in het hart, dat ik de oorzaak van de smart mijner moeder was.

Op bevel van den rooverhoofdman werden mij boeien aan de voeten vastgemaakt. Toen ging men tot de verdeling van den buit over en ik moest het aanzien, hoe de goederen mijner moeder onder de roovers verdeeld werden, waarvan de hoofdman zich het beste toeëigende. Nu moest ik Enrico volgen. Zonder eenige aarzeling waagde hij het in de dikke duisternis het dichtste gedeelte van het bosch in te gaan. Ik had groote moeite hem te volgen; de boeien wonden mij en deden mij nu en dan struikelen, maar hij scheen er zich niet om te bekom-

meren. Ik trachtte den weg te onthouden om te gelegenertijd te ontvluchten. Weldra liet het geruisch van stroomend water zich hooren en werd het mij duidelijk dat de rivier door het neêrplassen en neêrklossen een waterval vormde. Nu nam Enrico mij bij de hand, zeggende: „Hier is gevaar, want één mispas en gij gaat naar een grondelooze diepte.”

De weg werd hoe langer hoe moeilijker. Wij moesten een smal voetpad gaan langs de zijde van den berg, hetwelk voortdurend bespoeld werd door het schuimend nat van den waterval, terwijl een afgrond onder onze voeten gaapte. Enrico, die volmaakt den weg scheen te kennen, hield mij stevig bij de hand. Een der roovers, aldaar op schildwacht geplaatst, liet ons, nadat Enrico het wachtwoord gezegd had, passeeren.

Eensklaps brak Enrico het stilzwijgen af. „Gij hebt van mij geen beleediging te vreezen,” zeide hij op een trotschen toon. „Ik heb ook een goede opvoeding gehad. Mijn vader was een edelman en officier des konings; hij is op het bed van eer gestorven.”

„En hoe komt gij dan onder de roovers?” was mijne vraag.

„Dat raakt u niet; dat is mijne zaak,” was 't antwoord.

Eindelijk waren wij uit het dicht begroeide kreupelhout getreden. Nu moesten wij een bijna loodrechten rotsachtigen heuvel beklimmen en kwamen op een soort van platform terecht. Ik was uitgeput van vermoeienis. Gelukkig dat wij den ingang van het roovershol bereikt hadden, want ik kon niet verder.

„Zoudt gij den weg terug kunnen vinden?” vroeg mijn geleider.

„Helaas, neen!” antwoordde ik.

„Waarom zegt gij, helaas? Hebt gij aan ontvluchten gedacht?”

„Zeker, maar ik zie dat dit onmogelijk is.”

„Beproof het ook niet, want weet, dat ik u een kogel door de hersenen zou jagen.”

Wij doorliepen een kouden, lagen en vochtigen gang, daarna kwamen wij in een ontzettend groot hol.

„Wilt gij met ons eten, of naar uw logement?” vroeg Enrico.

„Ik heb geen honger en wensch alleen te zijn,” was mijn antwoord.

„Volg mij dan.”

Wij beklommen eenige traptreden in de rots uitgehouwen en bevonden ons toen in een vrij uitgestrekte holte, op twee meters ongeveer boven het hol. De duisternis was zoo groot, dat ik niets onderscheiden kon, maar rondtastende vond ik eenige droge bladeren. Dit was mijn rustbed.

Wat ging er al niet door mijne ziel, toen ik daar nederlag. Ik gevoelde, dat ik geen God voor mijn hart had, ofschoon mijne moeder mij dikwijls de waarheden van het Evangelie verkondigd had. Ik had er mij niet aangestoord en meende dat het bekeeren tot God het werk was voor oude, afgeleefde lieden. Waar zou ik nu troost zoeken!

Langzamerhand vulde zich het hol beneden mij met roovers. Zij plaatsten zich aan de tafel. Ik kon een gedeelte van hen zien en alles hooren.

„Is de nachtegaal nog niet thuis?” vroeg de hoofdman.

„Nog niet,” was 't antwoord.

Wie de nachtegaal mag zijn, dacht ik, maar niet lang behoefde ik in 't onzekere te wezen, want spoedig trad hij, die de nachtegaal genoemd werd, in den persoon van Raphaël, den straatmuzikant, binnen.

„Iets nieuws van mijn zoon gehoord?” vroeg het operhoofd.

„Niets,” sprak Raphaël, op welk antwoord de roover vreeselijk begon te vloeken.

„Is hier iets nieuws gebeurd?” vroeg Raphaël.

„De Engelschen zijn goed om te plukken,” sprak een der roovers, „zie hier mijn buit.”

Raphaël werd onrustig en zei op strengen toon tot den hoofdman: „Er is immers geen bloed vergoten?”

Nu werd hem verhaald op wat wijze mijne moeder en ik in hunne handen gevallen waren. Ik zag dat Raphaël bij deze mededeeling niet op zijn gemak was, en dat Enrico, die voor zijne komst zeer luidruchtig was ge-

weest en allerlei zedeloze vertellingen had opgedischt, veel stiller was geworden.

„Kom, nachtegaal, zing nog eens een lied; wij hebben in lang niets van u gehoord,” sprak de hoofdman.

„Ja, maar een ferm, vroolijk lied, dat eens onze zinnen verzet,” zei een der bandieten.

„Ik zal zingen, wat ik wil,” zei Raphaël. „Ik laat mij daarin geene wetten stellen.”

„Zwijgt gij allen,” sprak het bandieten-hoofd. „Nachtegaal, begin maar.”

Deze stemde zijne lier en zong de geschiedenis van een zoon, die zijn vader beleedigd had en een briefje in 't vuur wierp, waarin hij uitgenoodigd werd tot het ouderlijke huis terug te keeren. Daarna haalde hij een man aan, die een rijk erfdeel weigerde, en een misdadiger, die, 's avonds voor zijne terdoodbrenging, zijn genadebrief verscheurde.

„Daar begrijp ik niets van,” zei een der roovers, wiens naam ik Beppo had hooren noemen. „Zonen, die om hunne ouders niets geven, nu ja, maar een genadebrief weigeren als men sterven moet, dat is het werk van een gek.”

Raphaël begon zijne toepassing. Met een zachte, aandoenlijke stem verklaarde hij zingend zijn lied: „De vader, die zijn zoon roept, is de Vader van alle menschen, wiens liefde niet moede wordt. Het geweigerde erfdeel is het eenwige leven, dat allen aangeboden wordt, die God liefhebben. De Koning, die den genadebrief verleent, is Christus, die aan het kruis voor de zonde gestorven is. o Gij, die mij hoort, weest aandachtig! Laat mijne woorden tot in uw hart doordringen, opdat zij u verteederen en u op de knieën brengen voor Gods genadetroon.”

„Vervloekte, ellendige nachtegaal, zult ge dan eeuwig ons vervolgen met uw gepreek,” schreeuwde Beppo in toorn uit. Hij stond op en wilde Raphaël in de keel vatten, maar Enrico vloog overeind en duwde hem met een krachtigen stoot naar zijn zitplaats terug. Het zou zeker tot een gevecht gekomen zijn, had de hoofdman niet met een donderende stem bevolen: „Zoekt uwe logementen op, 't is reeds laat.”

De roovers namen elk een toorts, verwijderden zich door het hol en spoedig lagen allen te ronken, maar ik bleef nog een oogenblik met mijne gedachten bezig. Ik dacht over Raphaël en schaamde mij voor mij zelve, dat ik hem zoo verkeerd beoordeeld had. En wat mag toch wel de reden zijn, dat de hoofdman ontzag voor hem schijnt te hebben, vroeg ik mij zelve af. Eindelijk viel ook ik van vermoeidheid in slaap.

Het was nog vroeg in den morgen, toen ik door een zacht tikken op mijn schouder gewekt werd. Ik zag op en Raphaël voor mij staan. Zacht verwijtend zei hij tot mij: „Engelschman had naar mijn raad geluisterd.”

„Vergeving voor de beleediging, welke ik u aangedaan, voor het wantrouwen, dat ik mijn hart gekoesterd heb. O, wees zoo goed mij uit deze hel te verlossen; mijne moeder zal u rijk beloonen.”

„Daar is geen denken aan, mijn vriend; wanneer ik u verlost, zou ik mijn broeder Enrico verliezen.”

„Enrico, uw broeder?”

„Ja.”

„Ik heb aan uw broeder bespeurd, dat hij hier niet op zijne plaats is en gij nog veel minder. Hoe komt gij beiden in zulk gezelschap?”

„Dit zult gij later hooren. Nu moet ik naar een zieke, die weldra de eeuwigheid zal ingaan. Ik moet hem wijzen op de genade van God in Christus. Maar eerst den Heer gebeden.”

Raphaël zonk op de knieën en deed een vurig gebed. O, hoe gevoelde ik, dat ik verre beneden hem stond.

Nog voor hij henenging, verrichtte hij een liefdedienst aan mij. Mijne voeten waren door de kluisters gewond. Hij legde er pluksel en zalf op. Dat deed mij goed. Ook gaf hij mij eenige verfrisschingen.

„Zal ik u ooit uwe goedheid kunnen vergelden?” vroeg ik.

„Ja,” was het antwoord, „van avond kunt gij mij een dienst bewijzen.”

„O, zeer gaarne.”

Toen hij vertrokken was, stond ik op en waagde het,

het hol uit te sluipen, zoo stil en voorzichtig mogelijk, mij voorover buigende om met de eene hand de ketting op te houden, ten einde die mij niet zou nalspen. Het was een groote inspanning om in het hol af te klimmen en dan den langen ingang af te kruipen. Maar ik kwam buiten. Een groote stap had ik gedaan, om.... te ontvluchten, want toch had ik mij voorgenomen, dit te doen, terwijl alles nog sliep en de wachten nog niet waren uitgezet. Helaas! nergens vond ik een uitweg; ik zag mij door enkel rotsen omringd. Troosteloos zette ik mij neder. Eindelijk zonk ik evenals Raphaël op de knieën. Ik bad om verlossing, maar.... niet om vergeving van zonden. In die houding vonden mij de roovers, die inmiddels waren opgestaan. Toen was ik het voorwerp hunner bespottling. O, hoe schrikkelijk lang viel mij de dag, dien ik in het gezelschap moest doorbrengen van vagebonden, die met God en godsdienst spotten. Ik zegende den avond, die mij van hun overlust zou bevrijden, want dan zouden zij hun nachtelijk werk wederom voortzetten. Alvorens te gaan, sprak het hoofd der bende tot mij: „Bijna is het vruchteloos u te waarschuwen het platform te verlaten; doe er ook niet de minste poging toe, want het gansche bosch is ons eigendom; wij zouden u vinden en wij hebben een zekere hand om u te treffen.” Na deze weinig vertroostende woorden wendde hij zich tot zijne makkers en sprak: „komt jongens, de nacht is daar! Voorwaarts!”

Zij gingen; alles was stil in het hol; alleen een enkele schildwacht was aan den ingang geplaatst. Hoe gelukkig gevoelde ik mij alleen te zijn, maar nog meer toen weldra Raphaël zich liet zien.

„Nu, mijn vriend,” zeide hij, „kunt gij mij een dienst bewijzen. Ik heb een engelsch testamentje, dat ik onder mijn kleederen verberg, maar ik ben te weinig in de engelsche taal bedreven, om alles te kunnen verstaan. Bij sommige teksten heb ik een streepje gezet, wil mij die voorlezen, dan kunnen wij met elkander daarover spreken.” Ik deed dit gaarne en nimmer zal ik dien nacht vergeten, want Raphaël was het middel in 's Heeren hand, dat ik tot kennis kwam van mijn zondigen

toestand voor God; dat ik mijzelf als zondaar leerde kennen, om vergeving smeekte en vrede vond in het offer van Jezus Christus, nu ook mijn Heer en mijn Verlosser. Nog zie ik de tranen van vreugde in de oogen van Raphaël toen ik tot dien toestand gekomen was en hij wist, dat mijne ziel gered was van het eeuwige verderf. Wij waren nu één hart en ééne ziel, vandaar dat hij mij zijne geschiedenis mededeelde.

„Ik heb,” zoo begon hij, „mijn vader vroeg verloren; hij was officier des konings, en door zijne soldaten verlaten is hij in een kleine vesting der Abruzzi, die hij in last had, te verdedigen, gestorven. Dat voorbeeld van heldenmoed is mij altijd voor oogen gebleven, en in mijne oogeblikken van moedeloosheid denk ik aan mijn vader. Mijne moeder was eenige jaren te voren gestorven; wij, Enrico en ik, zouden aan ons zelven overgelaten geweest zijn, als mijn grootvader ons niet bij zich genomen had. Hij waakte voor ons met de grootste zorgvuldigheid, maar ook hij werd ons ontnomen. Op vijftienjarigen leeftijd was ik ten tweeden male wees. Enrico veranderde van het oogenblik, dat grootvader stierf, geheel en al. Medegesleept door eenige jongelingen, ouder dan hij, verliet hij zijne studiën, om zich in de vermaken der wereld te verstroomen. Ik zag hem zelden, maar als hij terugkwam, was hij altijd vriendelijk, want hij heeft een liefhebbend hart. Bij gerucht vernam ik, dat hij het ouderlijk erfdeel verkwistte. Op zekeren nacht werd ik door zijne woeste verschijning uit mijn slaap opgewekt. „Ik ben verloren!” riep hij uit, „men achtervolgt mij; ik moet vluchten, zoo spoedig mogelijk. Ik ben in eene misdaad betrokken. Een rijk heer is vermoord. Ik ben aangewezen als zijn moordenaar, maar dat is valsch, onwaar. Ik kan echter het tegendeel niet bewijzen en daarom moet ik vluchten.” Een paar minuten later richtten wij onze schreden door eenige stegen en straatjes naar een der poorten van Napels. Wij bereikten de bergen en Enrico, die wanhopig was, voegde zich bij Matteo. En ik? ik wilde hem niet verlaten. Ofschoon ik nimmer aan de rooverijen der roovers mij heb schuldig gemaakt, werd het

mij toch wel eens angstig in 't hart, wanneer ik er aan dacht, hoe ik mede at en dronk van de vruchten hunner misdaden. Op zekeren tijd werd ik, om Matteo te redden, dewijl ik hem niet verraden wilde, gevangen genomen en naar de galeien gezonden, waar ik zes maanden vertoefd heb, maar hoe mistroostig ook in den beginne, zoo vroolijk was ik later, want ik leerde daar een Engelschman kennen, die den Heere Jezus had gevonden en door wien ik in den weg der zaligheid werd onderwezen. De heer ontfermde zich ook over mij en ik werd zijn discipel. Weder in vrijheid gesteld, omdat men mij van geen misdaad kon betichten, gevoelde ik, dat ik een roeping onder de roovers te vervullen had. Ook verlangde ik weder naar mijn broeder, over wien ik den Heer beloofd had, de wacht te zullen houden. Ik begaf mij weder tot hen, doch gaf al aanstonds mijn voornemen te kennen, dat ik mijn eigen brood wilde verdienen en niets van hen aannemen. Het is daarom, dat gij mij als straat-muzikant bij de herberg hebt aangetroffen. In het eerst werd Matteo boos, en meende hij, dat ik door de regeering als spion was aangesteld, maar toen ik verklaarde nimmer een verrader te willen worden, geloofde hij mij. Gij zult ook wel opgemerkt hebben, dat ik veel vertrouwen bij hem geniet, dat hij mij in veel dingen ontziet; het is, omdat ik zijn leven gered heb. Hoe ruw en woest ook, daarvoor is hij mij dankbaar. Ook bemint hij mij, omdat hij veel van muziek houdt en in die muziek kan ik hem zeggen, wat ik met ronde woorden niet zou durven doen. En nu, mijn vriend, het is hoog tijd, dat wij ons ter rust begeben. Stel uwe zaak in 's Heeren hand en ik zal Hem nogmaals bidden, om de bekeering van mijn broeder.

Vier dagen had ik nu onder de roovers doorgebracht. Vier dagen van namelooze ellende om de zonden, die ik om mij heen zag. Wederom zat ik eenzaam in het hol. Matteo was met de zijnen uitgegaan. Eensklaps komt Raphaël met snellen stap naar binnen en zegt: „De zoon van Matteo is heden morgen op 't schavot ter dood ge-

bracht. Uwe moeder is in hare pogingen niet geslaagd. Spoedig zal Matteo zijn dood vernemen en dan is uw laatste uur geslagen."

„Kunt gij mij niet redden?"

„En mijn broeder dan?"

„Helaas ja, mijn leven zou zijn dood zijn. Neen, dat mag niet."

Een der roovers, de minst verharde onder de bende, kwam op Raphaël afloopen. „Bidt voor een ziel in de hel," sprak hij tot hem.

„Wat meent ge?"

„Enrico."

„Wat? Is Enrico dood? Gestorven in den strijd?" vroeg Raphaël ontsteld.

„Neen. Wij gingen over de rivier op een boomstam bij den waterval. Hij liep voor mij uit. Plotseling heb ik hem zien wankelen en in den vloed vallen; de storm heeft hem weggevoerd; nog hoor ik zijne angstkreten. En dat ik ook juist nu aan den waterval op schildwacht moet staan. 't Is om te huiveren."

Raphaël ging in het hol en weende. Bleek als een lijk kwam hij na eenigen tijd weder te voorschijn. „Ik ben mijn broeder kwijt; niets verhindert mij meer om uwe vlucht te bevorderen," sprak hij. Hij bukte en vjilde mijne boei aan stukken. Hij sprak geen woord onder dien arbeid en ook mijne tong was geboeid, maar ik drukte met warmte zijne hand. Toen mijne voeten vrij waren, was de zon bijna onder. Raphaël zeide tot mij: „Gij doet mijn mantel om en zet mijn hoed op. Ik zal u het moeielijkst gedeelte van den weg vergezellen, maar bij den waterval moeten wij scheiden. Gij kunt den schildwacht, Pietro, niet voorbijgaan zonder verkleed te zijn."

Ik volgde Raphaël met eene vlugheid, die hem en mijzelf verwonderde. Wij spraken geen woord, tot dat wij in de nabijheid van Pietro kwamen.

„Druk uw hoed in uwe oogen" sprak Raphaël zachtkens. „Het wachtwoord is: Speranza (hoop). Als Pietro tot u spreekt, antwoordt niet; dat is mijne gewoonte; hij zal dus over uw stilzwijgen niet verwonderd wezen. Houdt met omzichtigheid het rechte pad; het gedruisch

van den stroom zal u leiden; maar pas op de rivier over te steken."

Ik aarzelde. „Zoudt ge om mij, u aan de ongenade van Matteo blootstellen? Neen, dat mag niet," zei ik.

„Vrees niet. Ik heb invloed op Matteo, daarenboven ik ken de wegen ter ontvluchting. En zoo niet, ik wil gaarne sterven; niets boeit mij meer aan het leven en gij hebt eene moeder. Vaarwel! tot hierboven bij Jezus."

Aandoenlijk was ons afscheid. Alvorens verder te gaan, deed ik een vurig gebed tot God. Ik naderde den schildwacht met een kloppend hart.

„Raphaël, waarom den weg gegaan, waarop uw broeder gestorven is," zeide hij tot mij, zijn hand op mijn schouder leggende.

„Speranza!" meer zeide ik niet en dankte God in stilte, toen de roover zijn hand wegtrok en ik verder kon gaan. Nog een eind wegs afgelegd hebbende, hoorde ik een menschelijke gil, nog een, nog een. Zou het Enrico zijn, die in doodsangst is, was mijne eerste gedachte.

Ik ging op den buik liggen en riep: „Zijt gij het Enrico?"

„Ja, ik ben door den onstuimigen vloed medegevoerd, maar door een boomstam tegengehouden en heb mij daaraan vastgeklemd. Haast u tot mijne hulp. Lang kan ik het niet meer uithouden."

Aan zijne redding was veel gevaar verbonden, maar ik aarzelde niet. Met 's Heeren hulp mocht ik hem bevrijden. Eenige oogenblikken was hij bewusteloos, maar hoe dankte ik God, toen hij zijne oogen weder opsloeg. Hoe verwonderd was hij, mij voor zich te zien, niet anders denkende, dan door zijn broeder gered te zijn.

„Vrees niet, Engelschman!" zeide hij; „het gevaar waarin ik verkeerd heb, heeft beslist voor mijn volgend leven. De gebeden mijns broeders zijn verhoord. Niet langer zal satan maar Jezus mijn Heer zijn."

„De Heer zij geprezen!" liet eene stem zich hooren. Het was die van Raphaël. Hij had mij toch niet aan mijn lot kunnen overlaten, was mij gevolgd en de schildwacht, meenende de schim van Enrico te zien, had in zijn bijgeloovige vrees alle heiligen aangeropen en hem laten doorgaan.

Toen wij een paar honderd schreden in het bosch waren voortgegaan, hoorden wij eensklaps een geweldig geweervuur.

„Dat is Matteo met de zijnen,” sprak Enrico, „zij zijn zeker met de soldaten slaags geraakt.”

Zoo was het. Mijne moeder had de vrijheid van den zoon des opperhoofds niet kunnen verkrijgen, maar moest zich op last des konings in een rijtuig begeven naar de plaats waar de roovers ons hadden aangehouden, gevolgd wordende door een detachement soldaten. Nauwelijks hadden de roovers het rijtuig in het gezicht of zij kwamen er op af, maar onmiddellijk schoten de soldaten toe en van daar het geweervuur.

Droevig is het einde van mijn verhaal. Drie manschappen van Matteo waren gedood, de overigen gaven zich over, maar Matteo zelf vluchtte. In die vlucht ontmoette hij ons. „Wraak voor mijn zoon,” bulderde hij en loste zijn pistool op mij. Niet ik, maar Raphaël, die zich voor mij gesteld had om het schot op te vangen stortte neder. In hetzelfde oogenblik werd de roover gevangen genomen en lag ik in de armen mijner moeder.

Behoef ik nog te zeggen, hoe bedroefd wij waren, toen Raphaël ter neder viel. Enrico bovenal was troosteloos. Toen nog eenmaal Raphaël de oogen opsloeg, kwam er weêr hoop in ons harte, maar met een gebroken stem zeide hij: „Ik zal sterven, maar ik sterf met blijdschap, want ik heb een broeder gevonden, die verloren was. Enrico, mijne zending is vervuld; ik wacht u bij Jezus.” Toen was Raphaël niet meer.

Enrico ontving genade ook bij den aardschen vorst. Zijn volgend leven gaf getuigenis, dat hij het eigendom des Heeren was geworden. Ook daarin mocht mijne moeder zich voor mij verheugen en menigmaal zeide zij: „Gezegend uw verblijf in het roovershol.”

Bij den uitgever dezes zijn mede verschenen:

DE TWEE TROMMELSLAGERS.

EEN VERHAAL VOOR JONGELIEDEN

DOOR

E. J. VEENENDAAL.

(met geillustreerd omslag.)

Prijs 10 Ct. 25 Ex. f 2.25. 100 Ex. f 6.50.

DE TWEE VRIENDEN.

EEN VERHAAL VOOR JONGELIEDEN

DOOR

H. Z. DE BEIJL.

Prijs 15 Cent. 25 Ex. f 3. 100 Ex. f 10.

DE ZOON VAN DEN ZEEKAPITEIN.

Een verhaal voor jongelieden

DOOR

J. C. Luitingh.

(met eene plaat.)

Prijs 15 Ct. 25 Ex. f 3. 100 Ex. f 10.

GODS VOORZIENIGHEID.

TWEE VERHALEN VOOR DE JEUGD

DOOR

E. J. VEENENDAAL.

Prijs 15 Ct. 25 Ex. f 3. 100 Ex. f 10.

LIEFDE OVERWINT.

EEN SCHETS UIT HET CHRISTELIJK LEVEN

DOOR

P. J. KLOPPERS.

(met geillustreerd omslag)

Prijs 20 cent. 25 Ex. f 4. 100 Ex. f 12.

GEKOCHT MET ZIJN BLOED.

EEN VERHAAL VOOR DE JEUGD

DOOR

P. J. KLOPPERS.

(met geillustreerd omslag)

Prijs 20 Ct. 25 Ex. f 4. 100 Ex. f 12.

LUTZE TOENNING.

DE VISSCHER VAN HELGOLAND.

EEN VERHAAL

DOOR

H. KARSEN.

(met geillustreerd omslag.)

Prijs 20 Ct. 25 Ex. f 4. 100 Ex. f 12.

ONGEDACHT GEVONDEN.

EEN VERHAAL

voor de kinderen van ons volk,

DOOR

C. VAN DER VELDEN Jzn.

(met een plaatje.)

Prijs 25 cent. 25 Ex. f 5.50. 50 Ex. f 10.

